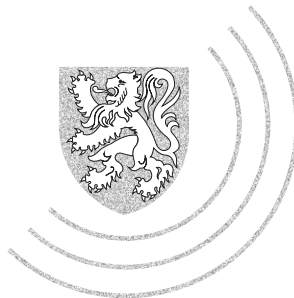

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

10 februari 2004

ONTWERP VAN DECREET

tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heren Bob Verstraete en Peter Gysbrechts**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jo Vermeulen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, mevrouw Ilse Van Eetvelde, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Bob Verstraete ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Hilde De Lobel ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder, Paul Wille ;

de heren Julien Libreht, Felix Strackx, Frans Wymeersch ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1854 (2003-2004)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Verslag over hoorzitting
- Nrs. 4 en 5 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport . . .	4
2. Algemene bespreking	5
3. Artikelsgewijze bespreking en stemming	6
4. Eindstemming	18
Tekst aangenomen door de commissie	20

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport vergaderde op 4 december 2003 en op 6 en 29 januari 2004 over het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

Het ontwerp van decreet werd op 4 december 2003 toegelicht door de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport.

Op 6 januari 2004 werd een hoorzitting georganiseerd met een aantal deskundigen (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, Nr. 1854/3).

Op 29 januari 2004 volgde de algemene en artikels-gewijze bespreking, gevolgd door de stemming.

1. Toelichting door de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport

De minister merkt op dat voorliggend decreet reeds meermaals in de actualiteit is gekomen, waardoor sommigen zelfs menen dat het reeds in voege is getreden.

Het voorliggend wijzigingsdecreet is eigenlijk een verfijning en modernisering van het bestaande decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening van 27 maart 1991. Reeds in 1991 toonde de decreetgever een bijzondere gevoeligheid voor de dopingproblematiek. Vlaanderen heeft daarin altijd een koppositie vervuld. In deze aangelegenheid is Vlaanderen nooit bij de volgers geweest, maar heeft het de problemen meteen op een serieuze manier aangepakt, door alles te regelen en te ordenen. Dit gebeurde vanuit de gezonde bekommernis om de fairplay in de sport te waarborgen. Diegenen die zich houden aan de regels mogen immers niet de dupe worden van hun eigen fatsoen, terwijl de decreetgever tegelijkertijd waakt over de gezondheid van de sporter. Sommige sporters moeten immers tegen zichzelf worden beschermd. Bovendien wordt de sport steeds geassocieerd met het beeld van gezondheid en gezondheidsbevordering, wat de minister graag wil ondersteunen.

Een ander aspect is het aanpassen van het basisdecreet van 1991 aan de evolutie in de sport. Dit betekent een aanpassing aan de technische verfijningen en ook aan de spitsvondigheden op het vlak van dopingpraktijken. Daarbij komt ook de internationale context. Het Internationaal Olympisch Comité (IOC) en de internationale sportorganisaties zijn vandaag veel gevoeliger dan voorheen

voor de dopingproblematiek en dan vooral vanuit het perspectief van de geloofwaardigheid van de sport. Uiteindelijk wordt ook hun blazoen onrechtstreeks besmeurd wanneer een bepaalde manifestatie, sporttak of sportdiscipline geassocieerd wordt met dopingpraktijken.

De minister wijst ook op de veranderde houding van het brede publiek dat voor de dopingproblematiek een heel stuk gevoeliger is geworden. Toch kampt het publiek met een dubbele reactie die door de heer André Denys tijdens een interpellatie (*Hand.* VI. Parl. 2003-04, Nr. C9) treffend werd verwoord : men is in eerste instantie diep verontwaardigd maar men heeft nogal eens snel de neiging om de gevallen held terug in de armen te sluiten. Niettemin meent de minister dat de overheid als taak heeft om een kader te creëren met duidelijke krijtlijnen voor iedereen die met sport bezig is.

In het wijzigingsdecreet zitten volgens de minister een aantal belangrijke aanpassingen. De parlementaire bespreking zal hier mogelijk nog een aantal elementen aan toevoegen.

Een eerste element is het toelaten van de *out-of-competition-controles*. Vandaag zijn dopingcontroles altijd gekoppeld aan de competitie of wedstrijd zelf, of aan de voorbereiding ervan. Zo oefent de Vlaamse Gemeenschap bijvoorbeeld geen controle uit op de Memorial Van Damme, omdat deze in Brussel wordt georganiseerd. Men kon vroeger wel controles doen bij de sportbeoefenaars zelf, maar dan enkel tijdens de “georganiseerde voorbereiding” op deze manifestatie, en dus enkel de periode die eraan voorafgaat. Het voorliggende decreet gaat echter ruimer, en laat ook controles toe buiten de wedstrijd en buiten de voorbereiding ervan. De dopingproducten en -praktijken zijn immers dermate verfijnd dat men kuren volgt waarvan de sporen achteraf in het lichaam, en dus op het ogenblik van de competitie of de onmiddellijk voorafgaande periode, niet meer terug te vinden zijn. Met de uitbreiding van de *out-of-competition-controles* hoopt de minister de geloofwaardigheid van de sport opnieuw in ere te herstellen. Ook de mogelijkheid om naast controles op urine, bijvoorbeeld ook stalen van bloed, wangslijmvlies of hoofdhaar te nemen, schept een grotere mogelijkheid om indicaties te vinden van een mogelijke overtreding.

De strijd wordt ook aangeboden tegen de “*genetische doping*”. De wetenschap ontdekte immers de mogelijkheid om de DNA-structuur van de mens te manipuleren, die ervoor zorgt dat toegediende producten zich vastzetten op een bepaalde plek in het lichaam, waar dan extra spierontwikkeling mo-

gelijk wordt die leidt tot hogere sportprestaties. Door het opnemen van het begrip “genetische doping” is het mogelijk om ook hier sanctionerend op te treden. Het is hierbij niet de bedoeling om een heksenjacht te ontketenen maar wel opnieuw om de fairplay te waarborgen, en de gezondheid centraal te blijven stellen, en om het overtreeders zo moeilijk mogelijk te maken.

Een andere element is de *uitbreiding van de straffen* die kunnen worden opgelegd. Vroeger was er een schorsing voor de sporter die in de fout ging van 3 maanden tot 24 maanden. Er is nu een uitbreiding mogelijk in geval van doping, inclusief een administratieve geldboete die kan oplopen tot maximum 25.000 euro. Bij andere overtredingen, rond bijvoorbeeld de leeftijdsgrenzen of bij begeleiding en dergelijke, kan het eventueel volstaan dat men alleen een administratieve geldboete geeft.

Ook het *bekendmaken van de overtredingen* wordt enigszins anders georganiseerd. Vandaag is een bekendmaking voorzien bijvoorbeeld via de Bondsbladen, en via de informatiekkanalen van de sportfederatie. Deze bekendmaking gebeurt om twee redenen : ten eerste moeten andere sporters weten wie in de fout ging, en wie dus voor een bepaalde tijd dus niet meer kan deelnemen aan de competitie. De bekendmaking is echter vooral bedoeld voor de organisatoren van competities die moeten worden beschermd tegen het opstellen van sporters van wie zij niet weten dat zij onderhevig zijn aan een lopende sanctie. Vandaar ook het voorstel om te voorzien in een website waarop melding wordt gemaakt van de naam en voornaam van de overtreder, samen met de geboortedatum, de periode van de schorsing en de sporttak of de discipline waarbinnen de overtreder actief is. Hiermee wordt vermeden dat sporters eventueel van club zouden veranderen, of van sportfederatie, of bij uitbreiding zelfs helemaal van sport, om op die manier een sanctie te ontlopen. Overtredingen zijn immers slechts voorpaginanieuws als het belangrijke sporters betreft. Voor minder bekende overtreeders is deze bekendmaking noodzakelijk om ervoor te zorgen dat de opgelegde sanctie ook effectief wordt toegepast.

De minister stipt aan dat er ook een aantal aanpassingen zijn voorzien voor de *gevechtssporten of risicovechtssporten*. Tot op heden geldt op basis van een federale wet van 1958 enkel een regeling voor “Engelse boks” dat toen als uitermate gevaarlijk bekend stond. Intussen kennen we echter andere risicovechtssporten als kickboksen, Thaïse boks, de ultimate fight enz. waarvan de afschrikwekkende be-

namingen deels aangeven wat zich in de ring of in de kooi kan afspelen. Ook hiervoor worden maatregelen aangereikt om deze sporten te kaderen, te organiseren, of eventueel zelfs te verbieden.

Voorliggend wijzigingsdecreet voorziet ook in de mogelijkheid om de *leeftijdscategorieën* voor de motorcross, vandaag vastgesteld op 15 jaar, te verlagen. De sector zelf is vragende partij omdat in Wallonië losser wordt omgesprongen met deze leeftijdscategorieën. De minister wil hier eventueel op ingaan, maar dan op basis van adviezen van medici die kunnen aangeven wat men op een bepaalde leeftijd fysiek en psychisch aankan.

Een ander aspect is de wijze waarop *wedstrijden voor deze leeftijdscategorieën* worden georganiseerd. Hanteert men dezelfde formule als voor volwassen sporters, met de nadruk op de combinatie van behendigheid en snelheid, of komt er voor de jongere leeftijden een aparte competitie van behendigheidsproeven, en dus een ander type van competitie ? De keuze die hier wordt gemaakt is erg belangrijk voor een sporttak waar Vlamingen aan de absolute wereldtop staan. Bovendien is Vlaanderen geen eiland, en moet men rekening houden met de internationale tendensen waar steeds meer competities worden georganiseerd onder de 15 jaar. Een en ander moet echter gebeuren binnen een afgelijnd kader, en met de nodige begeleiding, zodat de fysieke, psychische en morele ontwikkeling van de jonge sporter niet wordt geschaad. Deze benadering lijkt de minister veel beter dan het ongenueanceerd afwijzen van de leeftijdsverlaging.

Tot slot wijst de minister nog op de *rol voor de verpleegkundige en voor de kinesitherapeuten bij controles*. Wanneer zij erkend worden, kunnen zij inderdaad assistentie verlenen bij een dopingcontrole. Dat was tot dusver niet mogelijk. Zij kunnen trouwens ook autonoom optreden om andere controles te doen, zoals bijvoorbeeld op het respecteren van de leeftijdsgrenzen. In het wijzigingsdecreet is trouwens in het algemeen voorzien in een ruimere begeleidingomkadering. Dit ligt in het verlengde van de globale benadering van het decreet dat de nadruk legt op het verfijnen en moderniseren van de controles, waardoor de fairplay en de gezonde sportbeoefening terug op het voorplan kunnen treden.

2. Algemene bespreking

De heer André Van Nieuwkerke vindt dat voorliggend ontwerp van decreet een voortreffelijke ver-

betering aanbrengt aan de bestaande regelgeving. Tijdens de hoorzitting klonken wel enkele dissonante geluiden betreffende de samenwerking tussen de gemeenschappen en over de internationale samenwerking. Spreker wenst zich hier niet bij aan te sluiten. Het decreet betreft een verbetering, verfijning en actualisering van de bestaande situatie. Het getuigt bovendien van moed om de bestaande misbruiken krachtdadig te bestrijden.

De heer Peter Gysbrechts sluit zich hierbij aan. Aangezien de dopingmisbruiken voortdurend evolueren, is het logisch dat de Vlaamse overheid continu naar antwoorden zoekt op de nieuwe trends. De bestaande regelgeving is meer dan tien jaar oud, wat een eeuwigheid is op het vlak van wetenschappelijke evoluties inzake doping. Daarom was voorliggende aanpassing aan de wetgeving meer dan nodig. Spreker benadrukt echter dat voorliggend ontwerp niet enkel over doping gaat, het is dan ook geen ‘dopingdecreet’. Het dopingluik is slechts een facet van het ontwerp van decreet dat alle elementen regelt om het medisch verantwoord sporten in het jaar 2004 te begeleiden.

De heer Jo Vermeulen sluit zich namens zijn fractie aan bij de vorige sprekers, en looft uitdrukkelijk het geleverde werk. Enkele amendementen moeten echter nog een paar verbeteringen aanbrengen.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikelen 1 tot en met 2

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 3

De heer Jo Vermeulen verwijst naar artikel 2 van het decreet van 27 maart 1991, waar onder andere de definitie is opgenomen van “sportbeoefenaar”. Hij vraagt zich af of deze definitie niet moet worden aangepast conform de opmerkingen die door de substituut-procureur-generaal Johan Sabbe werden gemaakt tijdens de hoorzitting van 6 januari 2004. Bij de definitie van een sportbeoefenaar gaat het immers over de persoon, en niet over de concrete manifestatie of manifestaties.

Om aan deze opmerking tegemoet te komen wordt door de heren Peter Gysbrechts, André Van

Nieuwkerke en Jo Vermeulen een amendement voorgesteld (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 1854/5, amendement nr. 10) dat ertoe strekt voor 1°, dat 1°bis wordt, een 1° in te voegen, dat luidt als volgt :

“1° 2° wordt vervangen door wat volgt :

“2° sportbeoefenaar : elke persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan sportmanifestaties ;”.”.

Door de definitie niet toe te spitsen op een concrete sportmanifestatie, maar algemeen te verwijzen naar “sportmanifestaties”, wordt volgens de indieners de geest van het decreet beter verwoord (cfr. de toelichting van de heer Sabbe tijdens de hoorzitting).

De minister sluit zich aan bij dit amendement. Het ligt volledig binnen de doelstellingen van het decreet om de regelgeving zo werkbaar mogelijk te maken.

De heer Felix Strackx is het niet eens met voorliggend amendement. Zijn fractie is ten eerste gewonnen voor dopingbestrijding, en dopingmisbruiken mogen zeer hard worden aangepakt. De hiervoor noodzakelijke link met de competitievervalsing wordt met dit amendement echter volledig over het hoofd gezien. Als iemand zijn toevlucht neemt tot doping, dan is dat immers altijd met het motief de competitie te vervalsen. Dat is niet terug te vinden in voorliggend ontwerp van decreet, wat begrijpelijk is, want het is een decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening, en niet op competitievervalsing.

Spreker meent dat het toepassingsgebied van voorliggend ontwerp van decreet veel te breed is. Dat is het gevolg van de definities, onder andere die van het begrip sportmanifestatie. Niet alleen de sportcompetities worden in beschouwing genomen, maar ook de recreatieve en demonstratieve sportbeoefening. Bovendien is ook het begrip begeleider erin opgenomen. Dat maakt de toepassing zo ruim dat bijna heel de Vlaamse bevolking er onder valt. Dat kan de bedoeling niet zijn.

De spreker verwijst naar artikel 3, 2°, van voorliggend decreet, waar in het toegevoegde punt 6° de definitie van “dopingpraktijk” wordt vervangen door o.a. een puntje b) dat stelt : ‘het gebruik van substanties (...) die het prestatievermogen van de sportbeoefenaar kunstmatig opvoeren, wanneer hierdoor schade veroorzaakt kan worden aan zijn fysieke of psychische integriteit’. De eerste vraag is dan wat kunstmatig is. En is iets kunstmatigs dan

wel toegelaten wanneer het geen schade veroorzaakt ? En zou het ook mogen wanneer het niet kunstmatig is maar toch schade veroorzaakt ?

De heer Strackx concludeert dat de definitie van “dopingpraktijk” in het ten zesde, b), fout zit, en stelt voor om ten minste de recreatiesporters eruit te halen, niet voor wat betreft het medisch verantwoord sporten, maar voor de dopingpraktijken. Dat betekent niet dat de recreatiesporters dan zomaar doping mogen gebruiken, en dat ze niet op een medisch verantwoorde manier aan sport moeten doen, maar dat de overheid niet het gedrag van elke Vlaming op dit vlak hoeft te controleren en te sanctioneren. Mensen doen nu eenmaal een heleboel ongezonde dingen. Ze roken en ze drinken te veel alcohol. Studenten drijven hun prestaties kunstmatig op door het gebruik en misbruik van medicijnen die wellicht ook op de dopinglijst staan. Daarom is echter nog geen decreet nodig op bijvoorbeeld het medisch verantwoord studeren.

De spreker verwijst naar het decreet betreffende het preventieve gezondheidsbeleid (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, Nr. 1709/1*), waarin ook wordt gewezen op de plicht van iedere burger om zorg te dragen voor zijn eigen gezondheid en die van zijn medemens. Dat is veeleer een aanbeveling, zonder de binding aan een vorm van controle of sancties. Het is immers niet de burger die moet worden gecontroleerd, maar degenen die op een competitieve manier aan sport doen en door middel van doping die competitie trachten te vervalsen. Dat is een aspect waaraan het decreet geheel voorbij gaat.

Dit geldt volgens de heer Strackx ook voor de definities van “begeleider” en “sportmanifestatie” die veel te ruim zijn. Met deze definitie is iedereen een sportbeoefenaar en begeleider. De tekst slaat op elke persoon die al of niet permanent een of meerdere sportbeoefenaars met raad en daad bijstaat bij de deelneming aan of de voorbereiding op sportmanifestaties, en dus ook voor recreatieve sporten. Elke ouder van een jeugdsporter, en zelfs familieleden vallen daar onder, want ze staan allemaal met raad en daad hun kind, petekind of kleinkind bij in het beoefenen van zijn sport. Het mag niet de ambitie van het decreet zijn om het doen en laten van iedereen te controleren, en zeker niet van minderjarigen die tot een bepaalde leeftijd niet aansprakelijk kunnen worden gesteld.

De minister is het volkomen oneens met de heer Strackx, van wie hij meent dat hij tegelijk warm en koud blaast. Volgens het Vlaams Blok kan de overheid niet streng genoeg optreden als het over drugs gaat, terwijl dezelfde overheid in voorliggend de-

creet veel te ver zou gaan. Dit is antipolitiek, en bovendien niet conform de publieke opinie. Bij een dopingschandaal is immers iedereen verantwoordelijk en wordt er terecht gesproken over de voorbeeldfunctie, de fairplay en gezondheid in de sport. Dit betekent dat er nood is aan gerichte controles, wat echter nog geen “heksenjacht” betekent. Op jaarbasis worden in Vlaanderen tussen 2.200 en 2.300 controles uitgevoerd. Dit is helemaal iets anders dan “iedereen en alles controleren”. Deze controles moeten de fairplay als basisprincipe van de sport bewaken. Bovendien moeten mensen soms tegen zichzelf worden beschermd, wat ook geldt voor de recreantencompetitie. Ook in die categorie wordt soms een loopje genomen met de gezondheidsprincipes.

De minister benadrukt dat het ontwerp volledig in de lijn ligt van het World Anti-Doping Agency (WADA) dat op zijn beurt nauw samenwerkt met het Internationaal Olympisch Comité (IOC). Vlaanderen volgt de internationale wetgeving als een van de beste leerlingen, en staat helemaal niet geïsoleerd.

De heer Felix Strackx meent dat de minister hem moedwillig verkeerd begrijpt. Hij wil de dopingcontroles en de bestrijding van de dopingpraktijken beperken tot sportdisciplines met een competitief karakter. Voor een misdaad is er altijd een motief. Het motief voor het gebruik van doping is de competitievervalsing. Het gebruik van bijvoorbeeld cannabis heeft niets te maken met competitievervalsing, en toch staat het op de lijst van de dopingproducten. Daarom moet dit product van de dopinglijst worden gehaald, al blijft zijn partij grote tegenstander van de legalisatie en het gebruik ervan. Voorliggend ontwerp van decreet is echter niet geschikt om het cannabisgebruik te bestrijden.

De spreker verwijst naar de hoorzitting (stuk 1854/2) waar de heer Guy Van Raemdonck, voorzitter van de disciplinaire commissie stelde dat veel jonge sporters positief werden bevonden op het gebruik van cannabis. Dit is geen sportprobleem maar een maatschappelijk probleem, want cannabis kan de sportprestaties niet verhogen.

De minister merkt op dat dit product de angst wegneemt, zoals bijvoorbeeld bij een wielrenner tijdens een afdaling, of een bokser in de ring. Het kan gevaarlijk zijn als een sporter bepaalde situaties niet meer objectief kan inschatten. Hij begrijpt dan ook niet dat de heer Strackx het product van de dopinglijst wenst te halen, en anderzijds de voorstanders van een gedoogbeleid zwaar op de korrel neemt.

De heer Felix Strackx benadrukt dat de dopinglijst enkel sportieve problemen moet regelen. Er zijn andere decreten of wetten nodig om het druggebruik in het algemeen te reglementeren en inderdaad streng aan te pakken. Hij kan zich niet voorstellen dat een sporter cannabis zou gebruiken om zijn prestaties te verbeteren. Cannabis hoort dus niet thuis op deze lijst, wel op een andere.

De heer André Denys is het hier niet mee eens, en stelt dat een decreet over het medisch verantwoord sporten geldt voor topsporters én recreanten. Natuurlijk moeten de controles worden toegespitst op de competitiesport, maar het zou niet logisch zijn moest de recreant uit de regeling worden gesloten. Sommige wielertoeristen hebben bijvoorbeeld de neiging zich tijdens de voorbereiding op een grote tocht “te prepareren”. Hetzelfde geldt voor iemand die een marathon wil lopen. Dit is onverantwoord, en eventuele misbruiken moeten worden aangepakt.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey onderschrijft de standpunten van de minister en de heer Denys. De uitbreiding van de definitie ‘dopingpraktijk’ is een goede zaak. Er wordt rekening gehouden met de evoluties in het veld, en het decreet zit hiermee op de lijn van het WADA. Het opstellen van een dopinglijst is een internationale aangelegenheid. Daarbij moeten goede procedureregels en deskundig personeel het uitvoeren van efficiënte controles mogelijk maken. Het is goed dat daarbij een consequente houding wordt aangenomen tegenover de sportbeoefenaar in de meeste ruime zin van het woord. Dit neemt niet weg dat gebruikers van dopingproducten ook kunnen worden vervolgd op basis van een ruimere wetgeving die alleen reeds het bezitten van bepaalde producten strafbaar stelt.

De heer André Van Nieuwkerke sluit zich hierbij aan, en wijst erop dat het Vlaams sportbeleid zoveel mogelijk mensen aan sport wil laten doen. Het decreet Medisch Verantwoord Sporten stelt dat dit wel op een gezonde manier moet gebeuren. Het zou gek zijn indien de decreten die al vroeger werden goedgekeurd, zoals inzake sportfederaties, inzake competitieve, recreatieve en sportieve vrijetijdsbesteding, hier niet onder zouden vallen. Heel wat Vlamingen sporten bovendien ook buiten de traditionele sportstructuren. De bekommernis van de overheid moet zijn dat iedereen op een gezonde wijze aan sport doet

Ter stemming voorgelegd wordt amendement nr. 10 aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey wijst tenslotte op de definitie van de term “kinesitherapeut”, met verwijzing naar het KB van 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgenberoepen. Spreker meent dat er in 1995 een specifieke wet werd goedgekeurd inzake de uitoefening van dat beroep, waarnaar in deze definitie moet worden verwezen.

De minister wenst dit nader te onderzoeken. Indien de opmerking klopt, zal tijdens de plenaire bespreking op dit punt nog een amendement worden ingediend.

Het geamendeerde artikel 3 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Artikel 4

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen (stuk 1854/2, amendement nr. 1) strekt ertoe een lid toe te voegen, dat luidt als volgt :

“In hetzelfde artikel worden aan 5° de woorden “, onder meer door de licentie van de sportbeoefenaar in te trekken” toegevoegd.”.

Deze bepaling heeft volgens de heer Peter Gysbrechts tot doel ervoor te zorgen dat de sportverenigingen erop toezien dat de disciplinaire maatregelen die door de disciplinaire organen tegen de sportbeoefenaars worden uitgesproken, effectief door deze laatsten nageleefd worden, onder meer door de licentie van de sportbeoefenaar in te trekken. Het amendement wordt tevens voorgesteld om verder tegemoet te komen aan de bepalingen van de mondiale antidopingcode van het Wereldantidopingagentschap (WADA), meer bepaald artikel 10.9 van de Code wat de status tijdens ongeschiktheid betreft, dat stelt : “geen enkele persoon die geschorst werd verklaard, mag tijdens de periode van ongeschiktheid in om het even welke hoedanigheid deelnemen aan een competitie of activiteit, die wordt erkend of georganiseerd door een ondertekenende partij of een organisatie die lid is van een ondertekenende partij.”.

Op de vraag van de heer André Denys of men dan vroeger geen licentie kon afnemen antwoordt de minister dat vroeger het intrekken van een licentie in bepaalde sportfederaties bestond, en in andere niet. Nu wordt dit als een mogelijk instrument aan-

gereikt aan alle federaties, die hierbij zelf een standpunt kunnen innemen.

De heer André Van Nieuwkerke informeert of de sancties ook slaan op het intrekken van de internationale licenties.

De minister antwoordt dat het in principe enkel slaat op de nationale licenties. Het is echter wenselijk dat het wordt overgenomen voor de internationale licenties. In dit geval meldt men de sancties aan de nationale sportfederatie die het op haar beurt doorgeeft aan de internationale federaties. Zo komt men tot meer uniformiteit. Dit heeft te maken met het verdrag van Kopenhagen waarbinnen alle sportfederaties, behalve de voetbalfederatie, zich hebben geëngageerd, opdat de sancties wereldwijd van toepassing zouden worden.

Een amendement nr. 3 van dezelfde indieners (stuk 1854/4) strekt ertoe een tweede lid toe te voegen dat luidt als volgt :

“Aan artikel 4 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, worden een derde en een vierde lid toegevoegd, die luiden als volgt :

“Indien ingevolge of overeenkomstig de wetgeving van de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie disciplinaire maatregelen worden opgelegd aan een sportbeoefenaar omwille van dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken, kan de regering de sportverenigingen verplichten om deze disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven. Hetzelfde geldt indien voor in het buitenland begane dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken disciplinaire maatregelen worden opgelegd aan een sportbeoefenaar overeenkomstig de desbetreffend van toepassing zijnde nationale wetgeving of overeenkomstig de desbetreffend van toepassing zijnde tuchtregeling van een sportvereniging.

De regering kan de nadere voorwaarden en modaliteiten bepalen betreffende de toepassing van het vorige lid. De bepalingen van artikel 42, artikel 40, § 6, eerste en tweede lid, en artikel 43, 6°, onverminderd artikel 44, zijn van overeenkomstige toepassing indien de regering de verplichting oplegt, bedoeld in het vorige lid.”.

De heer Peter Gysbrechts stelt in naam van de indieners dat dit amendement de internationale component van de dopingbestrijding benadrukt, alsmede het aspect samenwerking binnen België. Zoals in de memorie van toelichting bij het ontwerp van

decreet werd aangegeven zijn er verschillende ontwikkelingen op internationaal vlak. Op nationaal vlak wordt de nadruk gelegd op de samenwerking tussen de verschillende bevoegde gemeenschappen binnen België. Sportbeoefening is immers geen louter lokaal fenomeen, maar heeft steeds meer internationale dimensies. De dopingbestrijding dient daarmee rekening te houden.

In het samenwerkingsakkoord inzake medisch verantwoorde sportbeoefening dat op 19 juni 2001 werd gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie werd in artikel 3, § 2, bepaald dat de akkoordsluitende partijen er zich toe verbinden om een procedure in te voeren voor de onderlinge mededeling van de tuchtsancties en van de beslissingen die worden genomen op het gebied van medisch verantwoorde sportbeoefening, met het oog op de aanmoediging tot de wederzijdse erkenning en de toepassing ervan.

Via dit amendement wordt het de Vlaamse regering mogelijk gemaakt om de Vlaamse sportverenigingen te verplichten disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven die uitgesproken worden ingevolge of overeenkomstig de wetgeving van de overige gemeenschappen in dit land. Het gaat dan om disciplinaire maatregelen die ofwel uitgesproken worden door een tuchtorgaan van de sportverenigingen of sportfederaties binnen die gemeenschap ofwel door een disciplinair orgaan van de overheid van die gemeenschap. Dit hangt af van de wetgeving binnen die gemeenschap. Zo worden in de Franse Gemeenschap de disciplinaire maatregelen uitgesproken door "de sportfederaties of sportkringen".

Via dit amendement wordt een gelijkaardige mogelijkheid gegeven aan de Vlaamse regering betreffende disciplinaire maatregelen die in het buitenland worden uitgesproken inzake aldaar begane dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken. Op die manier wordt ingespeeld op de internationale dimensie van de dopingbestrijding.

Bij dit alles moet volgens de heer Peter Gysbrechts aangestipt worden dat ingevolge hun aansluiting bij een internationale of nationale sportvereniging een aantal Vlaamse sportverenigingen mogelijks momenteel reeds verplicht zijn om bepaalde disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven. Aangezien er ook andere sportverenigingen zijn is dit amendement noodzakelijk voor de efficiëntie van de dopingbestrijding.

De Vlaamse regering kan de nadere voorwaarden en modaliteiten bepalen betreffende de toepassing van de nieuw ingeschreven bepaling. Terzake wordt een ruime bevoegdheid toegekend aan de Vlaamse regering, waardoor onder meer snel kan ingespeeld worden op eventuele internationale ontwikkelingen inzake dopingbestrijding. De Vlaamse regering zou bijvoorbeeld ook bepaalde kwaliteitsgaranties kunnen eisen inzake de bedoelde disciplinaire maatregelen (het respect voor de rechten van de verdediging in de disciplinaire procedure, ...).

Wanneer eventueel verplichtingen worden opgelegd aan sportverenigingen moeten deze verplichtingen in het slechtste geval ook kunnen worden afgedwongen. Vandaar dat de bepalingen van artikel 42, artikel 40, § 6, eerste en tweede lid, en artikel 43, 6°, onverminderd artikel 44, dan van toepassing worden verklaard.

Artikel 42, aldus de heer Peter Gysbrechts, betreft de sancties die kunnen worden opgelegd aan sportverenigingen wanneer de bepalingen van het decreet niet worden nageleefd. Artikel 40, § 6, eerste lid, heeft betrekking op het toezicht van ambtenaren op de tenuitvoerlegging van de disciplinaire maatregelen. Het is daarbij onder meer de bedoeling dat ambtenaren de sportverenigingen op regelmatige tijdstippen bezoeken voor voortgangscontrole.

Artikel 40, § 6, tweede lid, betreft de publicatie van de disciplinaire schorsingen van meerderjarige sportbeoefenaars op de hiertoe door de regering gepubliceerde website en via de officieel door de sportfederaties opgerichte communicatiekanalen. Het is evident dat wanneer aan de sportverenigingen de verplichting wordt opgelegd om bepaalde disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven, deze disciplinaire maatregelen wat betreft meerderjarige sportbeoefenaars ook moeten kunnen bekendgemaakt worden. Hier geldt dezelfde motivering en redenering als die betreffende artikel 40, § 6, tweede lid.

Artikel 43, 6°, betreft de strafbepaling voor diegene die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van het aan de sportbeoefenaar opgelegde verbod om voor een bepaalde termijn aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen. Ook hier geldt de regel van de verschoningsgrond op strafrechtelijk gebied voor de sportbeoefenaar (artikel 44 van het decreet).

De heer André Denys informeert of dit betekent dat als men in de Franse en Duitstalige Gemeen-

schap disciplinaire sancties uitspreekt, Vlaanderen die overneemt.

De minister verduidelijkt dat bij de Franse Gemeenschap niet de overheid, maar wel de federaties sancties opleggen. Het is de bedoeling dat het internationaliseren van de sancties ook tussen de gemeenschappen in België van toepassing is.

De heer André Denys wijst erop dat er in het verleden twee verschillende mogelijkheden bestonden. Namelijk Vlamingen die betrapt worden in Wallonië en Vlamingen die een verbod hebben in Vlaanderen maar wel in Wallonië konden blijven sporten. Hij informeert of dit probleem wordt opgelost.

De minister ontkent dit. Dit moet door de Franse Gemeenschap worden opgelost in het kader van een samenwerkingsakkoord. In het amendement wordt enkel gesteld dat wanneer iemand in Wallonië of in het buitenland wordt gesanctioneerd, Vlaanderen die sancties overneemt. Vlaanderen kan dezelfde houding echter niet opleggen aan de Franse Gemeenschap.

Op de vraag van de heer André Denys wat de draagwijdte is van de zinsnede in het amendement "(...) kan de regering de sportvereniging verplichten deze disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven", antwoordt de minister dat dit verder moet worden uitgewerkt in de uitvoeringsbesluiten.

De amendementen nrs. 1 en 3, evenals het aldus gemendeerde artikel 4 worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikelen 5 tot en met 13

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 14

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts en Jo Vermeulen (stuk 1854/5, amendement nr. 11) strekt ertoe in 2° aan de voorgestelde tekst van § 2, 2°, de woorden “, *onverminderd de bepalingen van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen*

die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen” toe te voegen.

Door dit amendement wordt volgens de heer Peter Gysbrechts tegemoetgekomen aan een opmerking gemaakt in de hoorzitting van 6 januari 2004, door de heer Johan Sabbe, substituut-procureur-generaal bij het Hof van Beroep van Gent en Bijstandsmagistraat Residuen en Voedselveiligheid van het College van procureurs-generaal.

Het gaat hier om de relatie met de zogenaamde drugwet van 24 februari 1921. Deze drugwet behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid. Het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening doet op geen enkele manier afbreuk aan de toepassing van deze wet.

De heer Sabbe gaf in dit verband het volgende voorbeeld waar hij de correcte stelling verdedigt : “Als een sporter anabolica koopt met een doktersvoorschrift, doet hij dat op een legale manier. Als hij die anabolica gebruikt om zijn prestaties te verbeteren, kan hij alleen gestraft worden op basis van het dopingdecreet. Als een sporter betrapt wordt op het bezit van anabolica die hij gekocht heeft zonder doktersvoorschrift, is er volgens ons sprake van twee misdrijven die door een afzonderlijke wet worden bestraft.”.

Om de rechtszekerheid te vergroten stelt de heer Sabbe voor om de tekst van artikel 21, § 2, 2°, van het decreet van 27 maart 1991 aan te vullen met de in het amendement opgenomen bepaling. Hoewel het evident is dat het decreet van 27 maart 1991 geen afbreuk doet aan de toepassing van de wet van 24 februari 1921, kan met dit voorstel ingestemd worden, dit om alle misverstanden te vermijden.

De minister is het eens met dit amendement. De kern ervan wordt inderdaad gevormd door het beoog van de heer Johan Sabbe. Het decreet Medisch Verantwoord Sporten mag nooit een vrijbrief zijn tot het bekomen van gerechtelijke onschendbaarheid. Het gerecht moet altijd zijn werk kunnen doen om daden van onderzoek te stellen in de geest van de wet van 1921. De heer Sabbe liet daar geen twijfel over bestaan. De wet van 1965 over doping werd immers gewoonweg niet toegepast. Overtredingen werden stevast geseponneerd. De redenering was de volgende. Als men de sporter op sportgebied wou sanctioneren, moest men hem eerst depenaliseren om vervolgens het dossier naar

een disciplinaire commissie over te dragen, die dan de sporter snel kon bestraffen in de uitoefening van zijn sport, en niet bijvoorbeeld drie jaar na de feiten.

De heer Felix Strackx wijst op de draagwijdte van artikel 21, 2 van het decreet van 27 maart 1991 : ‘Het in het bezit hebben zonder gewettigde reden van substanties en middelen zoals bedoeld in 2, 6°’. Als dat samen wordt gelezen met de definitie van het woord begeleider, betekent dit – zeker nu de woorden ‘tijdens of bij de voorbereiding van een sportmanifestatie’ worden geschrapt – dat iedereen als begeleider van een sportbeoefenaar kan worden aanzien. Dat kunnen de ouders of familieleden zijn, maar ook vrienden of kennissen. Als deze personen in het bezit worden gevonden van een product dat als prestatiebevorderend kan worden geïnterpreteerd – zelfs weed – compromitteert dat volgens de spreker eveneens de sportbeoefenaar, die daar toch geen enkele controle over heeft.

De heer André Denys wijst erop dat de drugwet op iedere burger van toepassing is, en dus ook op de sportbeoefenaar.

De heer Felix Strackx is het er niet mee eens dat de sportbeoefenaar wordt gesanctioneerd voor feiten die andere mensen begaan, en waarover hij totaal geen controle heeft. Als men de bepaling samen leest met de ruime definitie die er aan de term sportbegeleider wordt gegeven, klopt het verhaal niet. Als bij de begeleidende vriend van een jeugdige sporter cannabis wordt gevonden, wordt de sporter, naast de bezitter van het product, ook gestraft. De sportbeoefenaar kan echter niet verantwoordelijk worden gesteld voor het gedrag van iemand anders. Dat staat volgens de spreker impliciet in dit artikel en de strafmaatregel die erop volgt.

De minister stelt dat, indien iemand op een gewettigde manier bepaalde producten bij zich heeft, er niets aan de hand is. Als de begeleider van een sportbeoefenaar echter een apotheekkast vol EPO heeft, is dit geen gewone apotheek, maar is een diepgaander onderzoek vereist ; zelfs tot bij de sportbeoefenaar die wordt begeleid. Het is immers belangrijk om onderzoeks daden te kunnen stellen als men op zulke feiten stuit. In de praktijk zal men geen diepgaand gerechtelijk onderzoek voeren als men een begeleider vat die wat weed op zak heeft. Dat is een ridicuul voorbeeld. Het decreet Medisch Verantwoord Sporten mag echter nooit een vrijbrief zijn voor gerechtelijke onschendbaarheid.

De heer André Denys meent dat het voorbehoud van de heer Strackx op een misverstand berust, en leest luidop het artikel 21 van het decreet van 27 maart 1991, zoals het er na aanpassing zou moeten uitzien :

§ 1. Elke sportbeoefenaar en voor de toepassing van § 2, 1°, 2° en 3°, elke begeleider, moet zich te allen tijde onthouden van dopingpraktijken zoals bedoeld in artikel 2, 6°.

§ 2. Met dopingpraktijken zoals bedoeld in paragraaf 1 worden gelijkgesteld :

1° het vergemakkelijken of mogelijk maken van de dopingpraktijk op welke wijze ook ;

2° het in bezit hebben zonder gewettigde reden tijdens of bij de voorbereiding van een sportmanifestatie van substanties en middelen als bedoeld in artikel 2, 6° ;

Hier wordt aan toegevoegd : ‘onverminderd de bepalingen van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen”.

De heer Felix Strackx blijft het onfair vinden dat de sporter wordt gestraft als er bij de begeleider verboden producten worden gevonden.

Volgens de minister doet de heer Strackx aan stemmingmakerij. Er staat immers nergens dat de sporter automatisch wordt bestraft als een begeleider betrapt wordt met dopingproducten.

Het amendement nr. 11 en het aldus geamendeerde artikel 14 worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 15

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 16

De heren André Denys en Jo Vermeulen informeren of er bij het bepalen van de voorwaarden inza-

ke risicogevechtssporten rekening werd gehouden met de opmerkingen die de heer Jef Van Driessche, vertegenwoordiger van de bokssport tijdens de hoorzitting heeft gemaakt.

De minister meent dat de hoorzitting inzake de risicogevechtssporten interessante inzichten heeft opgeleverd. Deze hoeven echter niet in het decreet te worden opgenomen. Hiermee zal zeker rekening worden gehouden in de uitvoeringsbesluiten.

De heren Denys en Vermeulen hopen dat zeker voor de begeleiders van gevechtssporten een erg omzichtig beleid wordt gevoerd, wegens de grote risico's voor de gezondheid die aan deze sporten zijn verbonden.

Artikel 16 wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikelen 17 tot en met 22

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 23

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey verwijst naar de opmerkingen van procureur-generaal Schins die stelde dat voor een onderzoek op het lichaam het mandaat van de onderzoeksrechter nodig is. Nochtans werd hiervoor geen amendement ingediend.

De minister deelt mee dat artsen monsters kunnen nemen zodat de onderzoeken efficiënt en doelgericht gevoerd kunnen worden. Als arts mogen ze echter niets in beslag nemen. De controleartsen zijn geen vragende partij om dit uit te breiden. Bij onderzoeksdaaden van het parket kan men wel goederen in beslag nemen, maar dan zit men in een ander wettelijk kader.

Betreffende het ingevoegde artikel 28, § 3, verwijst de heer Felix Strackx naar een recent ontdekte lacune in de federale drugswet, waardoor de controles tussen 05.00 uur en 21.00 uur moeten gebeuren. De meeste drugs worden evenwel 's nachts verhandeld. Zou ook bij het voorliggende ontwerp van decreet de tijdsbeperking ‘tussen 5 en 21 uur’ niet beter verdwijnen ?

De minister wijst erop dat de tijdsbepaling het bezoek betreft van controleartsen, met voorafgaande

machtiging van de onderzoeksrechter. Het decreet bepaalt enkel de modaliteiten die tot een huiszoeking kunnen leiden, maar bepaalt niet onder welke voorwaarden die huiszoeking kan plaatsvinden. Dit behoort tot de federale bevoegdheden.

De heer Felix Strackx wijst erop dat in de federale drugswet het vroeger blijkbaar mogelijk was om de klok rond controles te doen. De ingevoerde beperking bemoeilijkt de onderzoeksdaan ernstig. De federale overheid wil de beperking uit de wet halen, maar voorliggend decreet voert dit precies in. Het wordt daarom beter weggelaten.

De heer Dany Vandenbossche merkt op dat in de drugswet destijds een uitzondering op de strafprocedure werd ingeschreven. Deze uitzondering maakt het mogelijk buiten de normale uren een huiszoeking te verrichten, precies om drugsgebruik 's nachts te kunnen vaststellen. In het kader van de programmawet werd deze uitzondering blijkbaar per vergissing geschrapt. Het Vlaams Parlement is uiteraard niet bevoegd om de strafprocedure door middel van een decretale bepaling te wijzigen. Wij kunnen enkel bepalen wat strafbaar is.

De minister wijst er aanvullend op dat de Raad van State geen opmerkingen maakte betreffende de bedoelde omschrijving.

De ingevoerde tijdsbeperking is volgens de heer André Denys noodzakelijk, omdat bepaalde sportbeoefenaars, buiten de competitie, door drie verschillende instanties worden gecontroleerd. Deze controles moeten op bepaalde tijdstippen worden gehouden. Het gaat hier tenslotte niet om crimineel.

Artikel 23 wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 24.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 25

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwerkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen (stuk 1854/4, amendement nr. 4) strekt ertoe een 3° toe te voegen, dat luidt als volgt :

“3° *Er wordt een 6° toegevoegd, dat luidt als volgt :*

“6° *de overtreding inzake dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken die begaan werd door de sportbeoefenaar buiten het Nederlandse taalgebied of, wat het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad betreft, buiten het kader van een sportvereniging die gevestigd is in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die, wegens haar organisatie, moet worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, indien daarbij cumulatief voldaan is aan de volgende voorwaarden :*

- a) *de sportbeoefenaar is aangesloten bij een sportvereniging die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied of bij een sportvereniging die gevestigd is in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die, wegens haar organisatie, moet worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap ;*
- b) *de disciplinaire sanctionering van de sportbeoefenaar wordt ingevolge de wetgeving ter plaatse of ingevolge de in concreto van toepassing zijnde reglementering van een plaatselijke, nationale of internationale sportvereniging toevertrouwd aan de onder a) bedoelde sportvereniging ;*
- c) *de stukken die verband houden met de overtreding werden door een sportvereniging als bedoeld in a) bezorgd aan de ambtenaren, bedoeld in artikel 31.”.*

De heer Peter Gysbrechts noemt dit amendement noodzakelijk omdat zich in de praktijk een aantal problemen voordoen bij de sanctionering van dopingpraktijken ingevolge de verschillende uitgangspunten van het Vlaamse decreet, en het decreet dat van toepassing is in de Franse Gemeenschap (het decreet van 8 maart 2001 betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, het dopingverbod en de preventie ervan in de Franse Gemeenschap, Belgisch Staatsblad van 27 maart 2001).

Sportbeoefenaars die in de Franse Gemeenschap worden betrapt op dopinggebruik worden gesanctioneerd door de Waalse sportfederaties, wanneer zij bij deze sportfederaties zijn aangesloten. Wordt echter een Vlaming betrapt die niet aangesloten is bij een Waalse sportfederatie, dan wordt het dossier voor sanctionering desgevallend bezorgd aan de Vlaamse sportfederatie waarbij de sportbeoefenaar is aangesloten. Deze laatste sportfederatie be-

schikt echter veelal niet over de nodige sanctioneeringsmechanismen. In Vlaanderen gebeurt de sanctionering immers door de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap (tenzij bij erkenning van de interne tuchtregeling van de betreffende sportvereniging). De disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap zijn momenteel voor zulke gevallen niet bevoegd.

Er kan volgens de spreker ook verwezen worden naar de opmerking gemaakt door de heer Dirk Van Esser van de Vlaamse Sportfederatie, tijdens de hoorzitting van 6 januari 2004.

Om aan deze problemen te verhelpen werd via voorliggend amendement een bijkomende bevoegdheid toegekend aan de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap. Het gaat hier om een limitatieve bevoegdheid die nauwkeurig werd omschreven. Ook hier geldt de bevoegdheid van de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap trouwens slechts voor zover de Vlaamse overheid de interne tuchtregeling van de betreffende Vlaamse sportvereniging niet heeft erkend (zie artikel 17 van het decreet).

Het gaat hier, aldus de heer Gysbrechts, om dopingpraktijken die territoriaal niet vallen onder de toepassing van artikel 30, 3°, van het decreet. De bepalingen van artikel 30, 3°, van het decreet gelden immers voor de dopingcontroles die plaatsvinden in het Nederlandse taalgebied of die plaatsvinden wanneer een in Brussel-Hoofdstad gevestigde Vlaamse sportvereniging in Brussel-Hoofdstad een sportmanifestatie organiseert (of sport wordt beoefend in het kader van het lidmaatschap van een in Brussel-Hoofdstad gevestigde Vlaamse sportvereniging).

De minister sluit zich aan bij voorliggend amendement. De verschillende procedures in Vlaanderen en Wallonië moeten immers op elkaar worden afgestemd. In Vlaanderen is dopingcontrole een zaak van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Medisch Verantwoord Sporten, waar erkende controleartsen worden ingezet. In Wallonië gebeurt dat door de sportfederaties. Als een Vlaming in Wallonië op doping wordt betrapt, kan dit in Vlaanderen zonder gevolgen blijven, althans volgens de huidige regelgeving. Dat is een vacuüm. Als die Vlaming niet bij een van hun federaties is aangesloten, stopt de procedure. Het amendement zorgt ervoor dat de gepaste maatregelen en sancties kunnen worden getroffen als het positief attest aan de bevoegde instanties in Vlaanderen wordt bezorgd.

Amendement nr. 4 en het aldus geamendeerde artikel 25 worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 26

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwerkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen (stuk 1854/4, amendement nr. 5) strekt ertoe een nieuw lid toe te voegen dat luidt als volgt :

“In artikel 32 van hetzelfde decreet wordt § 1 vervangen door wat volgt :

“§ 1. Indien de voorzitter van de disciplinaire commissie van oordeel is dat, op basis van éénduidige stukken in het hem bezorgde dossier, er geen sprake is van een in artikel 30 bedoelde overtreding, kan hij de zaak voorleggen in besloten vergadering aan de disciplinaire commissie met het oog op seponering. De seponering kan slechts uitgesproken worden door de disciplinaire commissie met éénparigheid van stemmen. Een afschrift van de beslissing tot seponering wordt per aangetekend schrijven toegestuurd aan de sportbeoefenaar en in voorkomend geval aan de ouders, de voogden of degene die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben.

Buiten het geval van seponering, bedoeld in het eerste lid, stelt de voorzitter de zaak vast op een zitting van de disciplinaire commissie, binnen de termijnen bepaald door de regering.”.

In de verantwoording van het amendement wijst de heer Peter Gysbrechts erop dat de heer Guy Van Raemdonck, voorzitter van de disciplinaire commissie, tijdens de hoorzitting heeft gepleit voor het invoeren van een beperkte seponeringsmogelijkheid voor die zaken waar er een legitieme verklaring is voor een positieve controle, waardoor er eigenlijk geen sprake is van een overtreding. Zo zijn in bepaalde gevallen medicijnen met verboden producten toch toegelaten. Dit geldt bijvoorbeeld voor bepaalde puffers, maar bij gebruik van die betreffende puffers kan het urinestaal positief zijn.

Thans worden vaak mensen na een positieve controle naar Brussel geroepen, waarna blijkt dat ze een medisch attest kunnen voorleggen of dat de manier van toediening toegelaten was. Door een seponeringsmogelijkheid te voorzien voor zulke zaken vermijdt men heel wat administratieve

rompslomp en onnodige verplaatsingen voor de sportbeoefenaar.

Deze seponering wordt desgevallend uitgesproken door de disciplinaire commissie, met eenparigheid van stemmen. Het is immers niet opportuun de administratie te belasten met deze beslissing. De administratie heeft als opdracht alle stukken te bezorgen aan de voorzitter van de disciplinaire commissie, maar het is de disciplinaire commissie die moet oordelen.

De heer André Denys verwijst naar de artikel 17 van het decreet van 27 maart 1991, waar de samenstelling van de disciplinaire commissie wordt geregeld. Destijds werd in het decreet bepaald dat drie personen deel uitmaken van de disciplinaire commissie, waarvan de voorzitter een magistraat is van de rechtbank van eerste aanleg. Daar deze commissie een gezaghebbend orgaan moet zijn, informeert de spreker naar de andere personen die er deel van uitmaken. Misschien moeten er minimaal twee magistraten in vertegenwoordigd zijn.

De minister deelt mee dat het een dokter betreft, en een vertegenwoordiger van de federaties. Een en ander is trouwens geregeld in de uitvoeringsbesluiten. Het betreft immers een erg gespecialiseerde materie die niet enkel juridische elementen omvat. Een arts bijvoorbeeld is er zeker op zijn plaats, alsook iemand die de sportwereld vertegenwoordigt. Het betreft immers materies inzake een gezonde sportbeoefening.

De heer André Van Nieuwkerke oppert de mogelijkheid om ook een arts te laten fungeren als voorzitter van de disciplinaire commissie.

De minister behoudt liever een magistraat als voorzitter. Het betreft immers het opleggen van sancties, en dat moet juridisch correct zijn. Door de eenparigheid van de besluitvorming is trouwens elk lid evenwaardig.

De heer André Denys sluit zich hierbij aan, en informeert of het dan niet nodig is om een hoger magistraat als voorzitter te benoemen.

De minister meent dat dit niet nodig is. De disciplinaire commissie zit op het juiste niveau met een rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg en de Disciplinaire Raad zit op het correcte niveau met een raadsheer in het Hof van Beroep.

Op de vraag van de heer André Denys hoe de aanduiding gebeurt, en wat de minister vindt over

voorliggend amendement, antwoordt de minister dat de benoeming van de leden van de Disciplinaire Raad onder zijn bevoegdheid valt. Het amendement wordt positief beoordeeld omdat het een enorme vereenvoudiging betreft. Momenteel is de administratie verplicht om elk positief verslag van het dopinglabo door te geven aan de disciplinaire commissie. Het gaat echter noodzakelijk om een overtreding. Soms kan het gebruik van cortisone toegelaten zijn. Als de gebruiker aan de controle-arts een attest kan voorleggen, dan heeft hij gedaan wat hij moest doen. Tot nu toe moest hij zich toch nog verantwoorden bij de disciplinaire organen.

Indien uit de stukken duidelijk blijkt dat de sporter geen overtreding heeft begaan, dan is het zinvol de administratieve rompslomp te vermijden. Het is dan immers duidelijk dat er een vrijspraak zal volgen. Er moet wel steeds een duidelijke verschonningsgrond zijn.

Het amendement nr. 5 wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Volgens mevrouw Trees Merckx-Van Goey blijven er twee vragen waar geen antwoord op is gegeven : de minderjarigen moeten hun mening kunnen geven, en er moet voor hen een parallellisme bestaan met andere regels inzake de minderjarigheid. In artikel 26 leest de spreker : 'Indien de sportbeoefenaar minderjarig, doch ten minste vijftien jaar oud is, wordt hij samen met zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige in hun bewaring hebben, ten minste 14 dagen voor de zitting per aangezekend schrijven opgeroepen om te verschijnen op de plaats, de dag en het uur die door de voorzitter worden bepaald.'

Het internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zegt dat een jongere zijn mening kan en mag geven zonder dat daarbij een leeftijd is bepaald. De heer Christian Maes, advocaat-generaal, adviseert volgens de spreker terecht om de leeftijd hier op twaalf jaar te brengen. Als een jongere in ons land feiten pleegt, moet hij immers ook door de jeugdrechter worden gehoord.

De heer Felix Strackx vindt het niet kunnen dat kinderen van twaalf jaar zouden verplicht worden om voor de disciplinaire commissie te verschijnen.

De minister benadrukt dat het geen verplichting is, maar enkel op verzoek van de minderjarige. Indien zij dit verzoek niet indienen, worden zij vertegenwoordigd door de ouders of een advocaat. De kin-

deren kunnen dus zelf beslissen of ze eigenhandig hun visie van de feiten geven.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey vindt het essentieel dat wordt vermeden dat jongeren het slachtoffer worden. Ze hebben het recht hun mening te geven, en niet alleen als ze dat uitdrukkelijk zelf willen. Soms is het goed voor hun eigen bescherming om gehoord te worden. Spreker vindt het ook belangrijk dat de disciplinaire commissie kan omgaan met jongeren. Een jongere ondervraag je niet op dezelfde manier als een volwassene. Men kan hem trouwens ook geen sanctie opleggen. Het enige wat men kan doen is een project rond de jongere starten. Dat is ook de zin van de bijzondere jeugdzorg. Daar hanteert men de leeftijd van twaalf jaar en niet van vijftien jaar.

De heer Felix Strackx vindt dat men jonge kinderen niet kan laten verschijnen voor een disciplinaire commissie, wat een traumatische ervaring is, voor feiten waar zij gezien hun leeftijd niet verantwoordelijk voor zijn.

De minister stelt voor om de tekst van artikel 26 ongewijzigd te laten. De betrokkene die geen 15 jaar oud is, wordt in ieder geval in kennis gesteld van de zitting. Als hij verschijnt, wordt hij ook gehoord. Als hij zijn versie van de feiten wil geven, wordt hij op de zitting van de disciplinaire commissie gehoord.

Mevrouw Trees Merckx stelt vast dat over dit artikel nog onvoldoende consensus is bereikt. Ze stelt voor om het advies van de heer advocaat-generaal Maes en de Kinderrechtencommissaris nogmaals te bekijken, en eventueel een amendement in de plenaire zitting in te dienen. Onder deze voorwaarde zal ze voorlopig artikel 26 steunen.

Het geamendeerde artikel wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 27

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen (stuk 1854/4, amendement nr. 6) strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 33, § 1 te vervangen door wat volgt :

"§ 1. De zittingen van de disciplinaire commissie zijn openbaar, tenzij de openbaarheid een gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden. Op verzoek van de sportbeoefenaar, en indien het

een minderjarige sportbeoefenaar betreft, op verzoek van de sportbeoefenaar of op verzoek van zijn ouders, voogden of degene die hem in hun bewaring hebben, kan de disciplinaire commissie beslissen de zitting achter gesloten deuren te laten verlopen."

De indieners menen dat het voorgestelde amendement op procedureel vlak de rechtswaarborgen van de minderjarige zal versterken. De huidige tekst van het ontwerp van decreet doet immers uitschijnen dat de minderjarige niet zelf kan vragen aan de disciplinaire commissie om de zitting achter gesloten deuren te laten verlopen. Volgens de huidige tekst kunnen enkel de ouders dat. Dit is een opmerking die werd gemaakt in de nota van advocaat-generaal Christian Maes die bezorgd is aan de commissieleden van de Commissie voor Cultuur, Media en Sport van het Vlaams Parlement.

Het is de bedoeling van dit amendement om duidelijk te stipuleren dat ook de minderjarige het verzoek kan doen aan de disciplinaire commissie om de zitting achter gesloten deuren te laten verlopen.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikelen 28 tot en met 30

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 31

Een aantal amendementen (nrs. 2, 7 en 8) voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen beogen de aanpassing van het artikel 31.

Amendement nr. 7 (stuk 1854/4) strekt ertoe in 1° de voorgestelde tekst van artikel 40, § 1, het eerste en tweede lid te vervangen door wat volgt :

"§ 1. In geval van de in artikel 30, 1°, 2°, 4° en 5°, bedoelde overtredingen kan de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep beslissen de sportbeoefenaar een verbod op te leggen om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen voor een termijn van minstens één maand en hoogstens drie maanden, en, voor de meerderjarige sportbeoefenaar, een administratieve geldboete op te leggen, of één van deze disciplinaire maatregelen alleen.

In geval van de in artikel 30, 3° en 6°, bedoelde overtredingen kan de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep beslissen de sportbeoefenaar een verbod op te leggen om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen voor een termijn van minstens drie maanden en hoogstens twee jaar, en bijkomend, voor de meerderjarige sportbeoefenaar, een administratieve geldboete op te leggen.”.

Een amendement nr. 2 (stuk 1854/2) strekt ertoe aan de voorgestelde tekst van artikel 40, § 5, de volgende zin toe te voegen :

“Deze mededeling beoogt de internationale overname van de desgevallend uitgesproken disciplinaire schorsing door deze internationale sportvereniging.”.

Een amendement nr. 8 (stuk 1854/4) strekt ertoe in 3° de voorgestelde tekst van § 6, tweede lid, te vervangen door wat volgt :

“De disciplinaire schorsingen van meerderjarige sportbeoefenaars worden bekendgemaakt op de hiertoe door de regering gepubliceerde website en via de officieel door de sportfederaties opgerichte communicatiekanalen. Deze bekendmaking omvat naam, voornaam en geboortedatum van de sportbeoefenaar, begin en einde van de schorsingsperiode en de sportdiscipline waarin de overtreding werd vastgesteld.”.

Voor beide amendementen stelt de heer Peter Gysbrechts namens de indieners dat uit de hoorzitting is gebleken dat de toepassing van een aantal bepalingen problematisch was ten aanzien van minderjarigen. Zo zijn er verschillende argumenten om de invoering van de administratieve geldboete te beperken tot de meerderjarige sportbeoefenaars. Een administratieve geldboete opleggen aan een minderjarige zal in de praktijk immers voornamelijk de ouders treffen.

De vergelijking kan ook gemaakt worden met artikel 37, § 1, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, waar te lezen is dat aan minderjarigen in beginsel enkel "maatregelen van bewaring, behoeding en opvoeding" kunnen worden opgelegd. Het opleggen van een administratieve geldboete past niet in deze maatregelen (zie het arrest van het Arbitragehof nr. 155/2002 van 6 november 2002, overweging B.7.2.).

Vandaar dat in het eerste deel van dit amendement wordt voorgesteld om de mogelijkheid tot het op-

leggen van een administratieve geldboete te beperken tot de meerderjarige sportbeoefenaars.

Ook de publicatie van de disciplinaire schorsingen betreffende minderjarige sportbeoefenaars stelt volgens de heer Gysbrechts mogelijks problemen in verhouding tot het jeugdbeschermingsrecht. Zulke publicatie zou wringen met de "ratio legis" van artikel 80 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming. Er kan hier verwezen worden naar de nota van advocaat-generaal Christian Maes die bezorgd is aan de commissieleden en naar de uiteenzetting van mevrouw Ankie Vandekerckhove, Kinderrechtencommissaris, op de voormelde hoorzitting.

Er moet vermeden worden dat minderjarigen worden gestigmatiseerd zodat hun toekomst als volwassene daardoor geschaad zou kunnen worden. Een onderscheid tussen meerderjarigen en minderjarigen moet hier dan ook gemaakt worden. Bovendien is het zo dat ingeval van dopingproblematiek de problemen zich eigenlijk situeren bij de meerderjarige sportbeoefenaars en dat de publicatie van de disciplinaire schorsingen voor minderjarige sportbeoefenaars dan ook als een bovenmatige stap kan beschouwd worden.

Vandaar dat in het tweede deel van dit amendement wordt voorgesteld om de bekendmaking van de disciplinaire schorsingen op de hiertoe door de regering gepubliceerde website en via de officieel door de sportfederaties opgerichte communicatiekanalen te beperken tot de meerderjarige sportbeoefenaars.

De amendementen nrs. 2, 7 en 8 worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

De heer Felix Strackx merkt op dat dit artikel de publicatie mogelijk maakt van de zondaars op de website. De Raad van State merkt op dat dit enkel verantwoord is als er een ernstige, gegronde reden is. Spreker wenst niet dat men voor elk klein vergrijp aan de schandpaal wordt genageld. Het kan een sport worden om elke avond te kijken wie op de website staat. Dit is een schending van de privacy.

De minister wenst geen virtuele schandpaal te creëren, maar is toch zeer principieel. De beste manier om geen moeilijkheden te hebben, is geen doping gebruiken. Op de 'dopinglijn' kan iedereen zich perfect informeren, want daar staan de medicijnen met hun merknaam, zodat mensen weten wat de potentiële risico's zijn als ze die middelen gebruiken. Publicatie is trouwens op de eerste

plaats bedoeld voor meerderjarige sportbeoefenaars. De minister beseft dat er voor minderjarigen andere standaarden gelden.

De naam, de voornaam, de sporttak, de opgelopen schorsing en de einddatum van de schorsing worden vermeld. Er staat dus bij of het een lichte of een zware overtreding is. Als de sanctieperiode voorbij is, verdwijnt alles van de website. De publicatie is vooral bedoeld om organisatoren van sportevenementen te informeren. Zij lopen nu het risico om geldboetes opgelegd te krijgen, en als het herhaaldelijk gebeurt, kunnen ze hun vergunning verliezen om sportcompetities te organiseren.

De sportfederaties zijn verplicht om de geschorsten te vermelden in hun bondspublicaties. Ze moeten dit doen om de organisatoren te informeren en te beschermen. Dit is voor de minister een belangrijk punt voor de geloofwaardigheid van het beleid, en de federaties zelf zijn vragende partij om het op die manier te regelen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey vindt de toelichting van de minister belangrijk, waar hij stelt dat de publicatie niet langer duurt dan de schorsing. Het is belangrijk om dit te vermelden. De publicatie is niet als bijkomende straf, maar informatief bedoeld. Als de sanctie voorbij is, wordt de informatie over de betrokkene van de website gehaald.

De heer André Denys vraagt de minister naar een voorbeeld van de bepaling van artikel 40, § 4, van het basisdecreet van 27 maart 1991 waarin staat dat de tenuitvoerlegging van de sanctie kan worden uitgesteld. Spreker informeert wat in dit geval de gevolgen zijn voor de publicatie op de website.

De minister stelt dat cannabisgebruik bijvoorbeeld kan leiden tot een straf van drie maanden met uitsluiting. Dat impliceert dat er geen schorsing wordt uitgesproken, tenzij de sporter nadien recidiveert. In principe wordt dat niet gepubliceerd, want er is enkel voorzien in de publicatie van de schorsingsperiode. Een voorwaardelijke straf is echter ook een straf, maar als er geen schorsing wordt uitgesproken, wordt er niet gepubliceerd. De publicatie op de website gebeurt zolang de sanctie duurt, 'voor de duur van de schorsing' dus.

Een subamendement op amendement nr. 8 (stuk 1854/5, amendement nr. 12) voorgesteld door mevrouw Trees Merckx-Van Goey en door de heren André Denys en André Van Nieuwkerke strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 31, na het woord "worden", de woorden "voor de duur van de schorsing" in te voegen.

De indieners menen dat deze invoeging een correcte weergave is van de wil van de commissie om de publicatie van de disciplinaire schorsingen in de tijd te beperken tot de effectieve duur van de schorsing.

Het amendement nr. 12 wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Het volgens de amendementen nrs. 2, 7, 8 en 12 geamendeerde artikel 31 worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Artikel 32

Een amendement voorgesteld door de heren Peter Gysbrechts, André Van Nieuwkerke, Jan Roegiers en Jo Vermeulen (stuk 1854/4, amendement nr. 9) strekt ertoe in 2°, in de voorgestelde tekst van § 2, vierde lid, op de vierde regel de woorden "artikel 30, 3°" te vervangen door de woorden "artikel 30, 3° en 6°".

De heer Peter Gysbrechts deelt mee dat dit amendement nodig is ingevolge de goedkeuring van amendement nr. 4 op artikel 25.

Het amendement nr. 9 en het aldus geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

4. Eindstemming

Voorafgaand aan de eindstemming verklaart de heer Felix Strackx dat het Vlaams Blok oorspronkelijk vond dat het voorliggend wijzigingsdecreet getuigde van een overreglementering. Een aantal amendementen hebben het decreet echter aanzienlijk verbeterd, waardoor zijn fractie het decreet mee zal steunen.

Het geamendeerde ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening wordt unaniem aangenomen met 10 stemmen.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Bob VERSTRAETE
Peter GYSBRECHTS

Jo VERMEULEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

In artikel 1 van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening worden de woorden "aangelegenheid als bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet" vervangen door het woord "gemeenschapsaangelegenheid".

Artikel 3

In artikel 2 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° 2° wordt vervangen door wat volgt :

"2° sportbeoefenaar : elke persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan sportmanifestaties ;" ;

2° in 4° wordt het woord "hoofdzakelijk" geschrapt ;

3° 6° wordt vervangen door wat volgt :

"6° dopingpraktijk :

- a) het gebruik van substanties en middelen die, overeenkomstig artikel 22, door de regering verboden zijn ;
- b) het gebruik van substanties of de aanwending van middelen om het prestatievermogen van de sportbeoefenaar kunstmatig op te voeren, wanneer hierdoor schade veroorzaakt kan worden aan zijn fysieke of psychische integriteit ;
- c) de manipulatie van de genetische eigenschappen van de sportbeoefenaar om zijn prestatievermogen kunstmatig op te voeren ;

- d) het gebruik van substanties of het aanwenden van middelen die ertoe strekken dopingpraktijken zoals bedoeld onder a), b) en c) te verdoezelen ;" ;

4° 7° wordt vervangen door wat volgt :

"7° dopingcontrole : de procedure betreffende de controle op dopingpraktijken die op initiatief van de regering, de sportvereniging of de door de regering erkende internationale organisatie ter bestrijding van doping, wordt bevolen ;" ;

5° een 9°, 10°, 11°, 12° en 13° worden toegevoegd, die luiden als volgt :

"9° risicovechtsporten : de sporten waarbij het intentioneel toedienen van slagen of stoten toegestaan is ;

10° getalenteerde sportbeoefenaars :

- a) alle topsporters die zich voorbereiden op en kunnen deelnemen aan de Olympische Spelen, Paralympics, Wereldspelen, Wereldkampioenschappen, Europese Kampioenschappen en European Youth Olympic Days en die behoren tot een unisportfederatie die gesubsidieerd wordt voor het voeren van een topsportbeleid zoals bedoeld in artikel 2, 9°, van het decreet van 13 juli 2001 houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding en waarvan de sporttak is opgenomen in een lijst die is vastgesteld door de Vlaamse regering ;
- b) de leerling-topsporter aan wie door de selectiecommissie, voorzien in het topsportconvenant zoals bedoeld in artikel 2, 14°, van het decreet van 13 juli 2001 houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding, een topsportstatuut wordt toegekend en die lid is van een door de Vlaamse overheid erkende sportfederatie ;
- c) de sportbeoefenaar die lid is van een door de Vlaamse overheid erkende sportfederatie en die geselecteerd of

geselecteerd is voor de Olympische Spelen, Paralympics, Wereldspelen of European Youth Olympic Days ;

- 11° erkende sportfederatie : elke sportfederatie die erkend is op basis van het decreet van 13 juli 2001 houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisaties en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding ;
- 12° kinesitherapeut : elke persoon die de kinesitherapie uitoefent onder de voorwaarden en op de wijze zoals omschreven in artikel 21bis van het koninklijk besluit van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen ;
- 13° verpleegkundige : elke persoon die de verpleegkunde uitoefent onder de voorwaarden en op de wijze zoals omschreven in artikel 21quater van het koninklijk besluit van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen."

Artikel 4

In artikel 4, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt 3° vervangen door wat volgt :

"3° met de regering of een overkoepelend orgaan van sportverenigingen samen te werken aan de onder 2° bedoelde initiatieven en maatregelen ;".

In het eerste lid van hetzelfde artikel worden aan 5° de woorden ", onder meer door licentie van de sportbeoefenaar in trekken" toegevoegd.

Aan hetzelfde artikel, worden een derde en een vierde lid toegevoegd, die luiden als volgt :

"Indien ingevolge of overeenkomstig de wetgeving van de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie disciplinaire maatregelen worden opgelegd aan een sportbeoefenaar omwille van dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken, kan de regering de sportverenigingen verplichten om deze disciplinaire maatregelen te erkennen en te doen naleven. Hetzelfde geldt indien voor in het buitenland begane dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken disciplinaire

maatregelen worden opgelegd aan een sportbeoefenaar overeenkomstig de desbetreffend van toepassing zijnde nationale wetgeving of overeenkomstig de desbetreffend van toepassing zijnde tuchtregeling van een sportvereniging.

De regering kan de nadere voorwaarden en modaliteiten bepalen betreffende de toepassing van het vorige lid. De bepalingen van artikel 42, artikel 40, § 6, eerste en tweede lid, en artikel 43, 6°, onverminderd artikel 44, zijn van overeenkomstige toepassing indien de regering de verplichting oplegt, bedoeld in het vorige lid."

Artikel 5

In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° 2° wordt vervangen door wat volgt :

"2° inhoud en frequentie van de sportmedische keuring en het preventief gezondheidsonderzoek ;" ;

2° een 5° en 6° worden toegevoegd, die luiden als volgt :

"5° minimale voorwaarden inzake opleiding van sportbeoefenaars voor de deelname aan sportmanifestaties ;

6° minimale voorwaarden inzake preventief gezondheidsonderzoek van sportbeoefenaars voor de deelname aan sportmanifestaties."

Artikel 6

§ 1. In hetzelfde decreet worden de afdelingen I en II van hoofdstuk II van titel III opgeheven.

§ 2. Artikel 10 van hetzelfde decreet, opgeheven door het decreet van 20 december 1996, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing :

" Artikel 10

De regering kan een expertencommissie medisch verantwoord sporten oprichten.

De regering bepaalt in dat geval de opdracht, de samenstelling en de werking van deze expertencommissie, alsmede de vergoedingen die kunnen uitgekeerd worden aan de leden van de expertencommissie."

Artikel 7

Artikel 14 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 14

§ 1. De sportmedische keuring, bedoeld in artikel 20, en het preventief gezondheidsonderzoek, bedoeld in artikel 20bis, worden toevertrouwd aan erkende keuringsartsen en erkende keuringscentra.

§ 2. De erkende keuringscentra zijn bevoegd voor de sportmedische keuring en het preventief gezondheidsonderzoek van getalenteerde sportbeoefenaars.

De regering kan bepalen dat de expertise van de erkende keuringscentra ter beschikking gesteld wordt van andere categorieën van sportbeoefenaars. Ze wijst in dat geval deze categorieën van sportbeoefenaars aan.

De erkende keuringscentra mogen, onverminderd andere wettelijke bepalingen, naast de sportmedische keuring en het preventief gezondheidsonderzoek, ook medische adviezen met het oog op medisch verantwoorde sportbeoefening en letselpreventie verlenen, en sportmedische begeleiding organiseren.

De regering kan een programmatie invoeren voor het aantal erkende keuringscentra. Indien de regering een programmatie invoert, bepaalt ze daarvoor de criteria.

§ 3. De regering bepaalt de voorwaarden inzake erkenning die aan keuringsartsen en keuringscentra worden gesteld.

De regering erkent de keuringsartsen en de keuringscentra."

Artikel 8

Aan artikel 15 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt een § 3 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 3. De regering kan bepalen wie het ereloon en de kosten van de toezichthoudende artsen ten laste moet nemen."

Artikel 9

Artikel 16 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 16

De in artikel 2, 7°, bedoelde dopingcontrole wordt toevertrouwd aan erkende controleartsen en erkende controlelaboratoria, volgens de in artikel 26 bepaalde procedure.

De regering bepaalt de voorwaarden inzake erkenning die aan controleartsen, aan kinesitherapeuten en verpleegkundigen bevoegd voor controle en aan controlelaboratoria gesteld worden.

De regering erkent de controleartsen, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen en de controlelaboratoria."

Artikel 10

In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk I van titel IV vervangen door wat volgt :

"Voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen en opleiding".

Artikel 11

Artikel 19 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 19

Om te mogen deelnemen aan sportmanifestaties moet een sportbeoefenaar voldoen aan de in artikel 5, 3°, bedoelde voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen, en opgeleid zijn overeenkomstig de in artikel 5, 5°, bedoelde opleidingsvoorwaarden.

De regering kan, onverminderd andere wettelijke bepalingen en rekening houdend met het specifieke karakter van de sportactiviteiten, de onderscheiden leeftijdsgrenzen en de voorwaarden waaronder jongeren worden opgeleid om aan sportmanifestaties deel te nemen, bepalen.

In dat laatste geval kan de opleiding van jeugdige sportbeoefenaars uitsluitend gebeuren door en onder de verantwoordelijkheid van begeleiders die beschikken over de nodige pedagogische en sporttechnische bekwaamheden, zoals bepaald door de regering."

Artikel 12

Aan artikel 20 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"De regering kan bepalen wie het ereloon en de kosten voor de sportmedische keuring ten laste moet nemen."

Artikel 13

In hetzelfde decreet wordt in titel IV een hoofdstuk IIbis, bestaande uit een artikel 20bis, ingevoegd, dat luidt als volgt :

"HOOFDSTUK IIbis

Voorwaarden inzake preventief gezondheidsonderzoek

Artikel 20bis

Om te mogen deelnemen aan sportmanifestaties moet een sportbeoefenaar indien zo bepaald door de regering voldoen aan de in artikel 5, 6°, bedoelde voorwaarden inzake preventief gezondheidsonderzoek.

De regering kan, onverminderd andere wettelijke bepalingen en rekening houdend met het specifieke karakter van de sportactiviteiten, de inhoud en de frequentie van het preventief gezondheidsonderzoek bepalen.

De regering bepaalt de manier waarop de resultaten van het preventief gezondheidsonderzoek worden bijgehouden.

De regering kan bepalen wie het ereloon en de kosten met betrekking tot het preventief gezondheidsonderzoek ten laste moet nemen."

Artikel 14

In artikel 21 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 1 worden de woorden "§ 2, 1° en 2°" vervangen door de woorden "§ 2, 1°, 2° en 3°" ;

2° in § 2 wordt 2° vervangen door wat volgt :

"2° het in bezit hebben zonder gewettigde reden van substanties en middelen als bedoeld in artikel 2, 6°, onverminderd de bepalingen van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen ;" ;

3° in § 2, 3°, worden de woorden "het misleiden van of het zich verzetten tegen" vervangen door de woorden "het misleiden van, het zich verzetten tegen of het verhinderen van".

Artikel 15

In artikel 22 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, worden de woorden "artikel 2, 6°, a) en c)" vervangen door de woorden "artikel 2, 6°, a) en d)".

Artikel 16

In hetzelfde decreet wordt in titel IV een hoofdstuk IIIbis, bestaande uit een artikel 22bis, ingevoegd, dat luidt als volgt :

"HOOFDSTUK IIIbis

Voorwaarden inzake risicovechtsporten

Artikel 22bis

De regering kan de voorwaarden waaronder risicovechtsporten kunnen worden georganiseerd bepalen en neemt in dat geval de maatregelen om het toezicht op de naleving daarvan te verzekeren. De regering kan bepalen dat een erkenning vereist is voor degenen die de beoefening van risicovechtsporten organiseren of aanleren of die sportmanifestaties van risicovechtsporten organiseren. De regering kan desgevallend de erkenningsvoorwaarden en een erkenningsprocedure uitwerken. Risicovechtsporten die een extreem risico inhouden voor de fysieke en psychische integriteit van de sportbeoefenaar kunnen door de regering worden verboden."

Artikel 17

In artikel 23 van hetzelfde decreet wordt § 1 vervangen door wat volgt :

"§ 1. Met het oog op de controle en het toezicht op de naleving van het bepaalde in artikelen 19, 20, 20bis, 21 en 22bis is elke sportvereniging verplicht :

- 1° de regering, ten minste veertien dagen van tevoren, in kennis te stellen, op de wijze door haar bepaald, van alle geplande sportmanifestaties en georganiseerde voorbereidingen ;
- 2° de totale medewerking aan de controles en het toezicht, bedoeld in artikelen 25, 26 en 29, te verlenen, te organiseren en te waarborgen ;
- 3° een comité voor de beteugeling van dopingpraktijken, hierna controlecomité te noemen, op te richten."

Artikel 18

In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk I van titel V vervangen door wat volgt :

"HOOFDSTUK I

Leeftijdsgrenzen, opleidingsvoorwaarden, sportmedische keuring, preventief gezondheidsonderzoek, risicovechtsporten".

Artikel 19

In artikel 25 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

"De erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen, die daartoe opdracht hebben van de regering controleren de naleving van de in de artikelen 19, 20, 20bis en 22bis bedoelde voorwaarden en van het overeenkomstig artikel 22bis uitgevaardigde verbod."

Artikel 20

Artikel 26 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 26

§ 1. De regering, een door de regering erkende internationale organisatie ter bestrijding van doping, de sportvereniging, of in voorkomend geval het controlecomité kunnen voor, tijdens of na een sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding dopingcontroles laten uitvoeren door erkende controleartsen.

§ 2. De regering, een door de regering erkende internationale organisatie ter bestrijding van doping, de sportvereniging of in voorkomend geval het controlecomité kunnen bij sportbeoefenaars op elk ogenblik dopingcontroles laten uitvoeren door erkende controleartsen zonder rekening te moeten houden met de voorwaarden, bepaald in artikel 27, 1°, 3° en 4°.

§ 3. De regering bepaalt de modaliteiten van de dopingcontrole en de wijze waarop erkende controleartsen hiervoor worden aangewezen.

§ 4. De erkende controleartsen kunnen zich bij de uitvoering van een dopingcontrole laten bijstaan door erkende kinesitherapeuten en erkende verpleegkundigen.

§ 5. De regering bepaalt de verplichtingen die een door de regering erkende internationale organisatie ter bestrijding van doping dient na te leven wanneer zulke organisatie een dopingcontrole wil laten uitvoeren."

Artikel 21

Aan artikel 27 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° 3° wordt vervangen door wat volgt :

"3° de regering, ten minste veertien dagen van tevoren, in kennis te stellen op de wijze door de regering bepaald, van de geplande dopingcontroles zoals bedoeld onder 1° en de erkende controleartsen, erkende kinesitherapeuten en erkende verpleegkundigen die deze dopingcontroles zullen uitvoeren ;"

2° een 6° wordt toegevoegd, dat luidt als volgt :

"6° de regering, ten laatste vier dagen na de controles uitgevoerd zoals bedoeld in artikel 26, § 2, in kennis te stellen, op de wijze door de regering bepaald, van de sportmanifestaties en voorbereidingen tijdens de welke dopingcontroles werden uitgevoerd, van de dopingcontroles zelf, van de erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen die de dopingcontroles uitvoerden en van de erkende controlelaboratoria die de monsters, genomen tijdens de dopingcontrole zoals bedoeld in artikel 26, § 2, zullen analyseren."

Artikel 22

In de titel van afdeling III van hoofdstuk II van titel V van hetzelfde decreet worden de woorden "controleartsen en controlelaboratoria" vervangen door de woorden "controleartsen, kinesitherapeuten en verpleegkundigen bevoegd voor controle en controlelaboratoria".

Artikel 23

Artikel 28 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 28

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie kunnen de erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen, aangewezen volgens de bepalingen van artikel 26, in zoverre de wettelijke bepalingen inzake hun beroepsuitoefening het toelaten en met het oog op de uitvoering van een dopingcontrole :

1° alle inlichtingen inwinnen en elk onderzoek instellen die zij voor de dopingcontrole nodig achten ;

2° toezicht uitoefenen over de kledij, de sportuitrusting en de bagage van de sportbeoefenaar en van de begeleider ;

3° monsters nemen van lichaamsvochten, hoofdhaar en slijmvlies van de sportbeoefenaar ;

4° monsters nemen van de drank, van het voedsel en van substanties in het bezit van de sportbeoefenaar of van de begeleider ;

5° de in 3° en sub 4° bedoelde monsters voor analyse bezorgen aan het erkende controlelaboratorium ;

6° inzage en afschrift nemen van alle documenten die vereist zijn voor het vervullen van de bij dit decreet bepaalde opdracht.

§ 2. De erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen hebben toegang tot alle lokalen en plaatsen waar sportmanifestaties of voorbereidingen georganiseerd worden en tot de kleedkamers.

§ 3. Indien de erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen redenen hebben om te geloven in het bestaan van dopingpraktijken kunnen zij binnentreden in de bewoonde lokalen met voorafgaande machtiging van de onderzoeksrechter. De bezoeken in de bewoonde lokalen moeten tussen 5 en 21 uur en door minstens twee controleartsen gezamenlijk gebeuren.

§ 4. De erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen kunnen bij de uitoefening van hun opdracht de bijstand van de federale of lokale politie vorderen.

§ 5. De erkende controleartsen, de erkende kinesitherapeuten en de erkende verpleegkundigen leggen hun bevindingen vast in een proces-verbaal, volgens de voorwaarden bepaald door de regering, dat binnen zeven dagen aan de regering wordt gezonden. De regering stuurt hiervan, binnen veertien dagen na de dopingcontrole, een voor éénsluitend verklaard afschrift aan de procureur des Konings, aan de betrokken sportbeoefenaar, aan de sportvereniging waartoe hij behoort, in voorkomend geval aan het controlecomité en in voorkomend geval aan de door de regering erkende internationale organisatie ter bestrijding van doping wanneer de betreffende dopingcontrole werd uitgevoerd op initiatief van deze internationale organisatie. Voorzover het proces-verbaal enkel betrekking heeft op de monsternamen bij de sportbeoefenaar en de erkende controlearts geen bevindingen doet ten aanzien van andere personen dan de sportbeoefenaar, is de regering niet verplicht een voor éénsluitend verklaard afschrift te bezorgen aan de procureur des Konings.

§ 6. De regering bepaalt de wijze en de voorwaarden van monsterneming, genoemd in § 1, 3° en 4°, en de inrichting en de werking van de erkende controlelaboratoria.

§ 7. Indien de sportbeoefenaar een wettige reden voor weigering van de monsterneming van bloed aanvoert, oordeelt de controlearts het ingeroepen motief. De inhoud van de wettige reden mag door de controlearts niet worden onthuld als ze door het medisch geheim wordt gedekt."

Artikel 24

Aan artikel 29 van hetzelfde decreet wordt een § 3 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 3. Met het oog op de opvolging van de individuele dossiers en met het oog op het aanmaken van statistische gegevens kunnen persoonsgegevens die aan de regering of haar administratie worden verstrekt of die zij bekomen in het kader van de wetgeving en reglementering inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, door de administratie van de regering worden geregistreerd en bijgehouden in een databank. Hierbij houdt de administratie rekening met de verplichtingen opgelegd door de wet

van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

De regering kan bepalen hoelang de in het eerste lid bedoelde gegevens worden bijgehouden. Hierbij houdt de regering rekening met de doelstelling van de databank. De regering voorziet de nodige veiligheidsmaatregelen bij het beheer van de databank."

Artikel 25

In artikel 30 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in 1° worden na de woorden "voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen" de woorden "en opleiding" toegevoegd ;

2° er wordt een 4°, 5° en 6° toegevoegd, die luiden als volgt :

"4° de overtreding van artikel 20bis door de sportbeoefenaar die deelneemt aan een sportmanifestatie zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake preventief gezondheidsonderzoek ;

5° de overtreding van artikel 22bis door de sportbeoefenaar die deelneemt aan een sportmanifestatie zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake risicovechtsporten of die deelneemt aan een sportmanifestatie inzake een risicovechtsport die overeenkomstig artikel 22bis door de regering werd verboden ;

6° de overtreding inzake dopingpraktijken of daarmee gelijkgestelde praktijken die begaan werd door de sportbeoefenaar buiten het Nederlandse taalgebied of, wat het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad betreft, buiten het kader van een sportvereniging die gevestigd is in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die, wegens haar organisatie, moet worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, indien daarbij cumulatief voldaan is aan de volgende voorwaarden :

a) de sportbeoefenaar is aangesloten bij een sportvereniging die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied of bij een sportvereniging die gevestigd is in het tweetalige

gebied Brussel-Hoofdstad en die, wegens haar organisatie, moet worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap ;

- b) de disciplinaire sanctionering van de sportbeoefenaar wordt ingevolge de wetgeving ter plaatse of ingevolge de in concreto van toepassing zijnde reglementering van een plaatselijke, nationale of internationale sportvereniging toevertrouwd aan de onder a) bedoelde sportvereniging ;
- c) de stukken die verband houden met de overtreding werden door een sportvereniging als bedoeld in a) bezorgd aan de ambtenaren, bedoeld in artikel 31. "

Artikel 26

In artikel 32 van hetzelfde decreet worden § 1, § 2 en § 3 vervangen door wat volgt :

"§ 1. Indien de voorzitter van de disciplinaire commissie van oordeel is dat, op basis van éénduidige stukken in het hem bezorgde dossier, er geen sprake is van een in artikel 30 bedoelde overtreding, kan hij de zaak voorleggen in besloten vergadering aan de disciplinaire commissie met het oog op seponering. De seponering kan slechts uitgesproken worden door de disciplinaire commissie met éénparigheid van stemmen. Een afschrift van de beslissing tot seponering wordt per aangetekend schrijven toegestuurd aan de sportbeoefenaar en in voorkomend geval aan de ouders, de voogden of degene die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben.

Buiten het geval van seponering, bedoeld in het eerste lid, stelt de voorzitter de zaak vast op een zitting van de disciplinaire commissie, binnen de termijnen bepaald door de regering.

§ 2. De sportbeoefenaar wordt ten minste 14 dagen voor de zitting per aangetekend schrijven opgeroepen om te verschijnen op de plaats, de dag en het uur die door de voorzitter worden bepaald.

Indien de sportbeoefenaar minderjarig, doch ten minste vijftien jaar oud is, wordt hij samen met zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige in hun bewaring hebben, ten minste 14 dagen voor de zitting per aangetekend schrijven opgeroepen om

te verschijnen op de plaats, de dag en het uur die door de voorzitter worden bepaald.

Indien de minderjarige sportbeoefenaar geen vijftien jaar oud is, worden enkel de ouders, voogden of degenen die de minderjarige in hun bewaring hebben, ten minste 14 dagen voor de zitting per aangetekend schrijven opgeroepen om te verschijnen op de plaats, de dag en het uur die door de voorzitter worden bepaald.

De minderjarige sportbeoefenaar die geen vijftien jaar oud is, wordt in kennis gesteld van de zitting en heeft het recht gehoord te worden op eigen verzoek.

§ 3. De oproepingsbrief vermeldt de overtredingen waarvoor de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, zich moeten verantwoorden en de plaats waar hij, zijn advocaat of zijn arts, en in voorkomend geval zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, het dossier kunnen inzien en er afschrift van kunnen nemen. "

Artikel 27

Artikel 33 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 33

§ 1. De zittingen van de disciplinaire commissie zijn openbaar, tenzij de openbaarheid een gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden. Op verzoek van de sportbeoefenaar, en indien het een minderjarige sportbeoefenaar betreft, op verzoek van de sportbeoefenaar of op verzoek van zijn ouders, voogden of degene die hem in hun bewaring hebben, kan de disciplinaire commissie beslissen de zitting achter gesloten deuren te laten verlopen.

§ 2. De behandeling verloopt op tegenspraak. Indien de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, niet verschijnen op de dag en het uur, bepaald in de oproepingsbrief, wordt de zaak bij verstek behandeld.

§ 3. De sportbeoefenaar en in voorkomend geval zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, hebben het recht :

- 1° zich te laten bijstaan door een advocaat of arts van zijn keuze ;
- 2° indien de disciplinaire commissie het toestaat, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat of arts van zijn keuze ;
- 3° zich te laten bijstaan door een tolk, indien hij de Nederlandse taal niet verstaat of niet spreekt.

§ 4. De behandeling verloopt in de volgende orde :

- 1° de voorzitter zet de zaak uiteen ;
- 2° de sportbeoefenaar, en ingeval de sportbeoefenaar minderjarig is, zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben overeenkomstig artikel 32, worden gehoord en hebben het recht aanvullende onderzoeksmaatregelen, onder meer het horen van getuigen en deskundigen, te vragen ;
- 3° de vertegenwoordiger van de bevoegde administratie van de Vlaamse regering, aangewezen door het leidend personeelslid van deze administratie, wordt op zijn verzoek gehoord ;
- 4° de disciplinaire commissie beveelt, als daartoe grond bestaat, een aanvullend onderzoek of het horen van getuigen ;
- 5° de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, dragen hun middelen van verdediging voor ;
- 6° de voorzitter verklaart de debatten voor gesloten."

Artikel 28

In artikel 34 van hetzelfde decreet worden § 2 en § 3 vervangen door wat volgt :

"§ 2. De beslissing moet met redenen zijn omkleed. Ze wordt onmiddellijk uitgesproken of uiterlijk op een zitting die wordt vastgesteld binnen 14 dagen die volgen op de zitting waarop de debatten voor gesloten zijn verklaard. Een afschrift van de beslissing wordt binnen zeven dagen per aangetekend schrijven aan de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval aan de ouders, de voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, toegestuurd.

§ 3. Indien de beslissing bij verstek wordt genomen, wordt ze binnen zeven dagen per aangetekend schrijven aan de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval aan de ouders, de voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, meegedeeld."

Artikel 29

In artikel 35 van hetzelfde decreet worden § 1 en § 3 vervangen door wat volgt :

"§ 1. Tegen een beslissing die bij verstek is genomen, kan de sportbeoefenaar, of in voorkomend geval de ouders, de voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, verzet aantekenen per aangetekend schrijven, gericht aan de voorzitter van de disciplinaire commissie.

Om ontvankelijk te zijn, moet het verzet worden aangetekend binnen 14 dagen na de dag van de verzending van het in artikel 34, § 3, bedoelde aangetekend schrijven."

"§ 3. Het verzet wordt als ongedaan beschouwd indien de sportbeoefenaar, en in voorkomend geval de ouders, de voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, die verzet aantekenden, niet verschijnen.

In dat geval kan tegen de beslissing, op het verzet gewezen, alleen hoger beroep worden aangetekend."

Artikel 30

Artikel 36 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 36

De in artikel 18 bedoelde disciplinaire raad neemt kennis van het hoger beroep dat door de sportbeoefenaar, of in voorkomend geval door de ouders, de voogden of degenen die de minderjarige sportbeoefenaar in hun bewaring hebben, wordt ingesteld tegen de beslissingen die krachtens de artikelen 34 en 35 door de disciplinaire commissie zijn genomen."

Artikel 31

In artikel 40 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° § 1 wordt vervangen door wat volgt :

“§ 1. In geval van de in artikel 30, 1°, 2°, 4° en 5°, bedoelde overtredingen kan de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep beslissen de sportbeoefenaar een verbod op te leggen om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen voor een termijn van minstens één maand en hoogstens drie maanden, en, voor de meerderjarige sportbeoefenaar, een administratieve geldboete op te leggen, of één van deze disciplinaire maatregelen alleen.

In geval van de in artikel 30, 3° en 6°, bedoelde overtredingen kan de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep beslissen de sportbeoefenaar een verbod op te leggen om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen voor een termijn van minstens drie maanden en hoogstens twee jaar, en bijkomend, voor de meerderjarige sportbeoefenaar, een administratieve geldboete op te leggen.

Het bedrag van de eventuele opgelegde administratieve geldboete wordt door de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep soeverein bepaald, rekening houdend met de ernst van de feiten. Het kan evenwel niet meer bedragen dan 25.000 euro.

Bovendien beslissen de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad welk gedeelte van de kosten voor de controles, bedoeld in de artikelen 25 en 26, en van de kosten verbonden aan de procedure, bedoeld in de artikelen 32 en 38, ten laste van de sportbeoefenaar worden gelegd.

Als de sportbeoefenaar wordt vrijgesproken door de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad ingevolge het negatieve resultaat van de tweede analyse leggen de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad de analysekosten van de tweede analyse ten laste van de instantie die de dopingcontrole heeft bevolen.” ;

2° in § 4, eerste lid, worden de woorden "voor een gedeelte" vervangen door de woorden "voor een gedeelte of volledig" ;

3° een § 5 en § 6 worden toegevoegd, die luiden als volgt :

"§ 5. De sportverenigingen, die onderworpen zijn aan statutaire, reglementaire of contractuele bepalingen van een plaatselijke, Vlaamse of nationale sportfederatie en waarbij de gesancioneerde sportbeoefenaar aangesloten is, delen de aan de sportbeoefenaar opgelegde disciplinaire sanctie binnen 30 werkdagen na kennisgeving door de regering mede aan de internationale sportvereniging waartoe zij behoren. Deze mededeling beoogt de internationale overname van de desgevallend uitgesproken disciplinaire schorsing door deze internationale sportvereniging.

§ 6. Ambtenaren die daartoe opdracht hebben van de regering, zien toe op de tenuitvoerlegging van de disciplinaire maatregelen, opgelegd door de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad of door de disciplinaire organen van de sportvereniging waarvan de interne tuchtregeling door de regering werd erkend en die de bevoegdheid hebben disciplinaire maatregelen uit te spreken, op de wijze door de regering bepaald.

De disciplinaire schorsingen van meerderjarige sportbeoefenaars worden voor de duur van de schorsing bekendgemaakt op de hiertoe door de regering gepubliceerde website en via de officieel door de sportfederaties opgerichte communicatiekanalen. Deze bekendmaking omvat naam, voornaam en geboortedatum van de sportbeoefenaar, begin en einde van de schorsingsperiode en de sportdiscipline waarin de overtreding werd vastgesteld.

Indien de in het eerste lid genoemde ambtenaar vaststelt dat de sportbeoefenaar het opgelegde verbod om voor een bepaalde termijn aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen, niet naleeft, wordt dit ter kennis gebracht aan de voorzitter van de disciplinaire commissie. De disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep kan dan beslissen dat de termijnen van het eerder opgelegde verbod worden verdubbeld. Bovendien beslissen de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad in hoger beroep welk gedeelte van de kosten verbonden aan deze procedure voor de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad, ten laste van de sportbeoefenaar wordt gelegd.

De artikelen 32 tot en met 39 zijn van overeenkomstige toepassing op de in het vorige lid bedoelde procedures."

Artikel 32

In artikel 41 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° § 2, tweede lid, 3°, wordt vervangen door wat volgt :

"3° dat degene die een overtreding ten laste wordt gelegd minstens :

- a) schriftelijk en persoonlijk op de hoogte wordt gesteld van de hem ten laste gelegde feiten ;
- b) het recht heeft om, eventueel in tegenwoordigheid van of vertegenwoordigd door zijn advocaat of arts, alle stukken van het dossier in te zien ;
- c) het recht heeft om zich te laten bijstaan door een advocaat of arts van zijn keuze ;
- d) het recht heeft om, indien het disciplinair orgaan het toestaat, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat of arts van zijn keuze ;
- e) zich te laten bijstaan door een tolk, indien hij de Nederlandse taal niet verstaat of niet spreekt ;
- f) het recht heeft om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen ;"

2° aan § 2 wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Op vraag van de sportvereniging kan de regering de erkenning van de interne tuchtregeling van de sportvereniging beperken tot de dopingpraktijken, bedoeld in artikel 30, 3° en 6°. Ten aanzien van de overige in artikel 30 bedoelde overtredingen blijven dan de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd en blijft de tuchtregeling van de Vlaamse Gemeenschap van toepassing."

ling van de Vlaamse Gemeenschap van toepassing."

Artikel 33

In artikel 42 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 2, 3°, worden de woorden "hoogstens drie maanden" vervangen door de woorden "hoogstens twaalf maanden" ;

2° § 4 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 4. De regering kan aan elke sportvereniging die geen gevolg geeft aan de in § 1 bedoelde aanmaning en die, in strijd met de bepalingen van artikel 4, eerste lid, 1°, 2°, 3° en 4°, artikel 4, tweede lid, en de artikelen 5, 6, 7 en 8, nalaat concrete vorm en inhoud te geven aan de bepalingen van dit decreet, één of meerdere van de in § 2, 1°, 2° en 3°, bedoelde sancties opleggen."

Artikel 34

Artikel 43 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 43

Wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderd tot tweeduizend euro of met één van die straffen alleen :

1° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen en opleiding, genoemd in artikel 19 ;

2° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de voorwaarden inzake sportmedische keuring, genoemd in artikel 20 ;

3° hij die zich schuldig maakt aan een dopingpraktijk, zoals omschreven in artikel 2, 6°, a), b), c) of d), of aan een daarmee gelijkgestelde praktijk, zoals omschreven in artikel 21, § 2, 1°, 2° of 3° ;

- 4° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de voorwaarden inzake preventief gezondheidsonderzoek, genoemd in artikel 20bis ;
- 5° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de voorwaarden inzake risicovechtsporten, genoemd in artikel 22bis, of die risicovechtsporten organiseert die verboden werden overeenkomstig artikel 22bis ;
- 6° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van het aan de sportbeoefenaar opgelegde verbod om voor een bepaalde termijn aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen."

Artikel 35

De volgende bepalingen worden opgeheven :

- 1° het decreet van 19 april 1995 houdende vaststelling van de voorwaarden inzake de opleiding voor de wielersport ;
- 2° artikel 1ter van de wet van 15 juli 1960 tot zedelijke bescherming van de jeugd, ingevoegd bij de wet van 29 november 1984, en artikel 3bis van de wet van 15 juli 1960 tot zedelijke bescherming van de jeugd, ingevoegd bij de wet van 29 november 1984 en gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000.

De besluiten genomen ter uitvoering van het voormelde decreet van 19 april 1995 blijven van kracht totdat zij door de Vlaamse regering worden opgeheven.

Artikel 36

Dit decreet treedt in werking de tiende dag na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van artikel 35, eerste lid, 2°, dat in werking treedt op een door de Vlaamse regering vast te stellen datum.
